

Arrest

nr. 249 491 van 22 februari 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13 bus C1
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 september 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 30 juli 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. FADILI verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 april 2019 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger in functie van zijn Nederlandse broer. Op 23 september 2019 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het beroep tegen voornoemde beslissing wordt bij arrest nr. 232.158 van 3 februari 2020 verworpen.

Op 7 april 2020 dient verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger in functie van zijn Nederlandse broer. Op 30 juli 2020 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07.04.2020 werd ingediend door:

Naam: O. (...)

Voornaam: M. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Boudinar

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 07.04.2020 voor de tweede keer gezinshereniging aan met zijn broer, zijnde O. R. (...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (GQ1932810) op naam van betrokkene, afgeleverd op 04.09.2018 te Antwerpen: op basis van deze gegevens kan niet vastgesteld worden wanneer betrokkene Schengen, en bij uitbreiding België, inreisde; uit deze gegevens blijkt dat betrokkene minstens sedert begin september 2018 in België verblijft

- 'attestation administrative' n°4707 dd. 13.11.2018.

- diverse 'attestation du revenu' n°3454 dd. 03.12.2018 waarin de Marokkaanse belastingdienst stelt dat betrokkene in de periode 2015-2016-2017-2018 geen belastbare inkomsten had:

- 'attestation non immatriculation' CNSS n°83/1154/2018 dd. 25.12.2018;

- 'certificat négatif' n°3582/2018 dd. 26.12.201

- 'attestation de non-imposition a la TH-TSC' n°3027 dd. 13.09.2018

- 'attestation de soutien de famille' n°445 dd. 26.09.2018

- bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene in Marokko dd. 08.01.2016, 11.02.2016, 15.03.2016, 15.04.2016, 09.05.2016, 13.06.2016, 18.08.2016, 29.08.2016, 14.09.2016, 11.10.2016, 15.11.2016, 20.12.2016, 18.01.2017, 14.02.2017, 09.03.2017 (de datum van één geldstorting is onleesbaar

- bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene in België dd. 30.01.2019 en 29.04.2019

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 03.04.2019 en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 23.09.2019. Er kan dan ook dienstig naar verwezen worden.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:

- loonfiches op naam van de referentiepersoon en diens echtgenote voor de periode januari - juni 2020. Hierbij dient opgemerkt te worden dat voor beide als adres, een adres in Haarlem en niet in Antwerpen wordt vermeld.*
- Bewijs van inschrijving bij de mutualiteit op naam van betrokkene.*

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 30.12.2017 in België verblijft. Van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer is geen sprake.

Voorzover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 03.04.2019 in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, hij weliswaar geldstorting ontvingen vanwege de referentiepersoon maar er onvoldoende werd aangetoond dat hij op deze sommen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert april 2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in twee middelen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 47/1, 47/3 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel. De middelen luiden als volgt:

“EERSTE MIDDEL

Verzoeker werpt in zijn eerste middel onder meer:

- de schending van de formele en materiële motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- Schending van de artikelen 47/1 en 47/3, 74/13 van de Vreemdelingenwet in combinatie met de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.*

Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing.

Wat de weigeringsbeslissing betreft:

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf dienen te worden weergegeven. De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen (29 juli 1991) stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen dienen te worden opgenomen. Verder dient de motivering afdoende te zijn. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door de motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf hetzij uit het administratief dossier. De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Dat verzoekende partij zich ervan bewust is dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de verwerende partij. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of verwerende partij als administratieve overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.S. nr. 101.624, 7 december 2001).

In casu heeft verzoeker zijn aanvraag ingediend op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet met de intentie om zich te herenigen met een burger van de Unie, namelijk zijn broer. Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…)

Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

(…)”

Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 van het Europees Parlement en de Raad betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn). Artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn heeft tot doel om het vrij verkeer van Unieburgers te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De weigering van een verblijf aan een familielid van een Unieburger of een persoon ten laste van deze Unieburger zou er toe kunnen leiden dat de Unieburger ontmoedigd wordt om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. Het Hof van Justitie motiveerde in het randnummer 32 van het arrest Rahman (C-83/11) het volgende:

“Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te

vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.”

Eveneens stelde het Hof in ditzelfde arrest dat de situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de Unieburger te wiens laste hij is. De gemachtigde kan in alle redelijkheid vereisen dat verzoeker aannemelijk maakt voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging in het land van herkomst deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon of ten laste te zijn van de referentiepersoon.

De heer Mohamed O. (...) blijft tot op heden zowel financieel als materieel ten laste van de referentiepersoon, zijnde zijn broer R. O. (...). Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt ook dat verzoeker sedert zijn komst in België deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon en daar gedomicilieerd is. Verzoeker heeft aan de hand van verschillende stukken aangetoond dat hij reeds ten laste was en is van zijn broer met de Nederlandse nationaliteit. Hieruit blijkt duidelijk dat referentiepersoon op regelmatige basis geld stortte naar zijn broer, om in zijn basisbehoeftes te voorzien.

Verwerende partij beweert volledig ten onrechte dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij, voorafgaand zijn aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst, ten laste was van zijn Nederlandse broer.

Het begrip “ten laste”, zoals het volgt uit artikel 3.2 van de richtlijn 2004/38, hierbij verwijzend naar de mededeling van de Commissie van 2 juli 2009, dient als volgt te worden geïnterpreteerd:

“Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeftes te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger”.

De Commissie stelt in haar mededeling uitdrukkelijk dat verzoeker enkel dient aan te tonen dat hij materiële steun nodig heeft van de referentiepersoon om in zijn basisbehoeftes te kunnen voorzien. Dat vanaf dan er sprake is van een “ten laste zijn”. De Commissie stelt in haar mededeling geenszins dat de “ten laste zijn” reeds moet bestaan in het land van herkomst.

In casu wordt het begrip “ten laste” door verwerende partij beperkend geïnterpreteerd. Dat het “ten laste zijn” een feitenkwestie is en op alle mogelijke manieren mag bewezen worden en dat het moet gaan om een echte, structurele afhankelijkheid, hetgeen in casu uit het geheel der omstandigheden blijkt.

Verzoeker heeft bij zijn aanvraag tot gezinshereniging dd. 07.04.2020 ter staving verschillende attesten toegevoegd aan het dossier, waarbij hij het bewijs van onvermogen, “ten hunnen laste zijn” is van zijn broer heeft geleverd, eveneens het bewijs dat hij inderdaad op regelmatige basis financieel werd ondersteund. Verwerende partij is manifest in gebreke gebleven om de in de vorige procedures reeds bijgebrachte stukken, dewelke opnieuw werden bijgebracht, samen met de nieuwe bijkomende stukken in zijn geheel te beoordelen.

De motivering van verwerende partij met betrekking tot deze stukken is niet afdoende en motiveert dit als volgt:

“Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie. en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”

Uit de voorgelegde stukken blijkt duidelijk dat referentiepersoon op regelmatige basis geld stortte naar zijn broer, om in zijn basisbehoefte te voorzien. Verwerende partij betwist niet dat verzoeker minstens sedert 2016 geld gestort kreeg van de referentiepersoon om zichzelf te kunnen onderhouden.

Uit de stukken blijkt duidelijk dat verzoeker reeds in het land van herkomst financiële steun kreeg van de referentiepersoon, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert in de motieven m.b.t. de stukken 'geldstorting'.

Meer nog verwerende partij wijst erop dat de loonfiches van de referentiepersoon en zijn echtgenote een adres in Haarlem vermelden, hetgeen geen afbreuk doet aan de afhankelijkheidsverhouding tussen partijen.

Verwerende partij gaat klaarblijkelijk volledig voorbij aan het gegeven dat de referentiepersoon tewerkgesteld is in Nederland. De referentiepersoon is aldaar verschillende jaren tewerkgesteld. Met dit gegeven werd door verwerende partij absoluut geen rekening gehouden.

Naast het feit dat verzoeker afdoende heeft aangetoond dat hij ten laste was en deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in Marokko, heeft hij tevens afdoende aangetoond dat hij meteen na zijn vertrek uit Marokko in België verder ten laste werd genomen door zijn Nederlandse broer en verder deel uitmaakte van zijn gezin. Hierover wordt door verwerende partij in de bestreden beslissing met geen woord gerept.

Indien verwerende partij de reeds bijgebrachte stukken in het kader van een eerdere procedure, en dewelke opnieuw werden bijgebracht, samen had beoordeeld met de nieuwe bijkomende stukken, dan zou meteen uit geheel van de beschikbare gegevens blijken dat er in casu eerdere geldstorting is geweest in het land van herkomst en nog voor de aankomst van verzoeker in het Rijk. Echter bewijzen deze storting op zich reeds het "ten laste zijn". De motieven van verwerende partij zijn feitelijk onjuist en stemmen absoluut niet overeen met de werkelijkheid.

Verzoeker kan uit deze weigeringsbeslissing op geen enkele manier afleiden waarom zijn aanvraag tot gezinshereniging werd geweigerd.

Verder stelt verwerende partij het volgende:

"Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 03.04.2019 in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon doet geen afbreuk aan deze vaststellingen."

"Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, hij weliswaar geldstorting ontvingen vanwege de referentiepersoon maar er onvoldoende werd aangetoond dat hij op deze sommen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen van de Belgische staat, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen."

Verwerende partij betwist niet dat verzoeker en referentiepersoon samen op hetzelfde adres staan gedomicilieerd, en stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker minstens sedert begin september 2018 in het Rijk verblijft. Dit blijkt overigens ook uit de stortingbewijzen dat verzoeker de gelden ontving in het land van herkomst. Dit gegeven in twijfel brengen doet afbreuk aan de bewijskrachtige stortingbewijzen. Volgens verwerende partij zijn de financiële storting aan verzoeker bovendien op zich onvoldoende om te kunnen besluiten dat verzoeker ten laste is van zijn broer.

Zo stelt verwerende partij in haar beslissing:

- bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene in Marokko dd. 08.01.2016, 15.03.2016, 15.04.2016, 09.05.2016, 13.06.2016, 18.08.2016, 29.08.2016, 14.09.2016, 11.10.2016, 15.11.2016, 20.12.2016, 18.01.2017, 14.02.2017, 09.03.2017 {de datum van één geldstorting is onleesbaar}*
- bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene in België dd. 30.01.2019 en 29.04.2019*

Wat betreft deze reeds voorgelegde stukken i.h.k.v. een eerdere aanvraag, heeft verwerende partij het volgende gesteld, te weten:

"Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 03.04.2019 en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 23.09.2019. Er kan dan ook dienstig naar verwezen worden."

In casu, heeft verwerende partij elk bijkomend stuk afzonderlijk beoordeeld zonder enigszins te motiveren waarom uit de reeds bijgebrachte stukken in combinatie met de nieuwe bijkomende stukken in zijn geheel al dan niet blijkt dat verzoeker al dan niet reeds in het land van herkomst ten laste was van de Unieburger of in het land van herkomst deel uitmaakte van zijn gezin. Enige motivering hieromtrent ontbreekt.

De motieven in de bestreden beslissing zijn gebrekkig en getuigen van onzorgvuldig handelen door verwerende partij.

Het "ten laste zijn" in de zin van artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet is een feitenkwestie dewelke op alle mogelijke manieren bewezen mag worden (HvJ, 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ, 9 januari 2007, Jia, C-1/05). Het "ten laste zijn" in de zin van artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet is een financiële/materiële voorwaarde (RvS, 1 maart 2006, nr. 155.694). De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvende familielid dient in concreto te worden onderzocht.

Hierbij dient nagegaan te worden of er sprake is van "een situatie van reële afhankelijkheid" van een familielid. Hierbij geldt dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid dient te bestaan op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij stelt te zijn.

Echter, gezien het geheel van overtuigende voorgelegde documenten is het kennelijk onredelijk van verwerende partij om in deze zin te oordelen. Minstens kan uit de motieven van de bestreden beslissing onvoldoende worden begrepen waarom de documenten niet volstaan en heeft verwerende partij hierdoor niet voldaan aan haar motiveringsplicht.

In de bestreden beslissing erkent verwerende partij zelf dat uit de voorgelegde documenten blijkt dat verzoeker in Marokko woonachtig was en dat verzoeker derhalve in de periode van 2015-2016-2017 geen belastbare inkomsten had.

In samenlezing met alle stukken, kan er niets anders afgeleid worden dat de maandelijkse financiële stortingen van 2.100,00 dirham (wat degelijk voldoende is om van te leven) van de referentiepersoon noodzakelijk zijn geweest voor verzoeker om in zijn levensbehoefte te voorzien.

Hiervan bracht verzoeker verschillende stukken met betrekking tot diens onvermogenheid, wat op zich maakt dat verzoeker wel degelijk aangewezen op de geldstortingen van zijn broer om te kunnen voorzien in zijn basisbehoeften.

Bijgevolg zijn de motieven van de bestreden beslissing dan ook gebrekkig en derhalve niet afdoende.

Verwerende partij moet de Marokkaanse levensstandaard en prijzen in rekening brengen om te kunnen oordelen welk bedrag nodig is om in het land van herkomst, in casu Marokko, in het levensonderhoud te kunnen voorzien.

Uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij dit gedaan heeft of blijkt waarop verwerende partij zich baseert.

Echter brengt verzoeker niet louter stortingsbewijzen voor, maar eveneens andere attesten, waaronder attesten uitgaande van de Marokkaanse overheid waaruit blijkt dat verzoeker over geen inkomsten of vermogen beschikt in het land van herkomst.

Verwerende partij stelt hierover in de bestreden beslissing:

o diverse 'attestation du revenu' n°3454 dd. 03.12.2018 waarin de Marokkaanse belastingdienst stelt dat betrokkene in de periode 2015-2016-2017-2018 geen belastbare inkomsten had.

Als bewijs van zijn onvermogen, legde de verzoeker een officiële document voor van het Ministerie van Economie en Financiën, Algemene Directie van de Belastingen dd. 3 december 2018 waaruit blijkt dat verzoeker in 2015-2016-2017-2018 geen inkomsten had, dus voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging, niet over enig inkomen beschikte en in Marokko daarom geen belastingen moest betalen.

Ook hier moet opnieuw worden benadrukt dat verwerende partij de voorgelegde documenten in zijn geheel moet bekijken. Verzoeker heeft niet 'louter' met dit attest willen aantonen dat hij onvermogen is in zijn land van herkomst, maar met het geheel aan voorgelegde documenten, d.w.z. een bewijs maandelijks van geld ontving, dit attest én een attest dat stelt dat hij geen belastbare inkomsten of belastbare onroerende goederen bezit in zijn regio van herkomst.

Indien verwerende partij twijfelde aan de feiten die door de Marokkaanse overheid in het betrokken attest werden vastgesteld, kwam het conform §2 van artikel 28 WIPR aan verwerende partij toe het tegenbewijs te leveren, quod non.

Verwerende partij geeft in de bestreden beslissing geen enkele indicatie van welke andere documenten zij verwacht om aan te tonen dat verzoeker over geen enkele inkomsten beschikt in Marokko. Het is voor verzoeker onmogelijk om aan te tonen dat hij geen andere inkomsten heeft. Het attest moet dan ook aanvaard worden, minstens als begin van bewijs. In samenlezing met de andere documenten kan het attest worden aanvaard als bewijs van onvermogenheid.

Eveneens brengt verzoeker een officieel document voor dd. 25 december 2018, zijnde een negatief attest, waaruit blijkt dat hij niet over een handelsregisternummer beschikt en nooit werd ingeschreven in het Marokkaanse Sociale verzekeringskas CNSS.

Naast de andere bijgebrachte stukken bewijzen deze documenten dat de verzoeker onvermogen is in het land van herkomst en derhalve geen inkomen uit werk kon verwerven.

Verzoeker wenst enigszins op te merken dat verwerende partij geenszins rekening heeft gehouden met de bijgebrachte stukken van inkomsten van 2017.

De enige beoordelingsruimte van de lidstaten hiervoor werd als volgt door het Europees Hof van Justitie in het arrest Jia van 9.1.2007 (C-1/05) verduidelijkt:

“40 De lidstaten moeten hun bevoegdheden op dit vlak uitoefenen met inachtneming van zowel de door het EG-Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden als de nuttige werking van de bepalingen van richtlijnen die maatregelen bevatten die erop zijn gericht, onderling de belemmeringen van het vrije verkeer van personen af te schaffen, teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de burgers van de Europese Unie en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken (zie, mutatis mutandis, arrest van 25 mei 2000, Commissie/Italië, C-424/98, Jurispr. blz. I-4001, punt 35)”.

Dit betekent dat de Lidstaten zich soepel moeten opstellen met betrekking tot het bewijs van de afhankelijkheidsband en de beoordeling ervan.

De vereiste van een bijkomend bewijs, dat in de praktijk niet makkelijk kan worden geleverd, kan het voor de bloedverwant uiterst moeilijk maken om in het gastland een verblijfsrecht te krijgen en is bijgevolg onverenigbaar met het Unierecht (EHJ, Reyes, 16.1.2014, 423/12, §26).

Het Hof verwijst in dezelfde paragraaf naar punt 60 van de besluiten van de advocaat-generaal in deze zaak:

“60. Ik schaar mij derhalve volledig achter de door de advocaat van Reyes ter terechtzitting voor het Hof geformuleerde vraag welke verdere bewijzen verzoekster in het hoofdgeding had kunnen overleggen opdat haar verzoek zou worden ingewilligd, en herinner eraan, zoals richtlijn 2004/38 doet(40), dat de nationale autoriteiten ervoor moeten zorgen dat de grondrechten worden geëerbiedigd en dat de waardigheid van de familieleden van de burgers van de Unie wordt beschermd wanneer zij hun verblijfsaanvragen onderzoeken”.

Het is hier duidelijk dat verweerder eigen/ subjectieve interpretatie aan het begrip van "de situatie van afhankelijkheid" geeft wat duidelijk huidige rechtspraak tegenspreekt.

Verwerende partij stelt eveneens in de bestreden beslissing dat niet blijkt dat verzoeker en de referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische Staat.

Verzoeker wenst te benadrukken dat de wetgeving dit niet oplegt, noch werd middels de bijlage 20 dd. 07.04.2020 verzoeker verzocht om dit document/bewijs bij te brengen. Door te stellen dat niet blijkt dat verzoeker en referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische staat, zonder dat aan verzoeker zelfs de vraag werd gesteld dit aan te tonen, is zeer kort door de bocht, nu de inkomsten van de referentiepersoon worden bijgebracht.

Verwerende partij laat na toe te lichten waarop hij zich baseert om voor te houden dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond reeds in het land van herkomst ten laste te zijn geweest of deel te hebben uitgemaakt van het gezin van zijn broer.

Verzoeker heeft voldaan aan alle voorwaarden die de Vreemdelingenwet in zijn situatie heeft opgelegd. Wanneer verwerende partij beweert dat verzoeker niet afdoende zou hebben aangetoond te hebben voldaan aan de voorwaarden, heeft zij nagelaten dit te motiveren. Uit deze motieven van verwerende partij kan verzoeker absoluut niet begrijpen om welke reden hij niet zou hebben voldaan aan de voorwaarden.

Uit de voorgelegde stukken blijkt duidelijk dat referentiepersoon verzoeker ten laste heeft genomen, thans nog steeds. Niettegenstaande de door verzoeker bijgebrachte geldstortingen, heeft verschillende stukken bijgebracht waaruit de tenlasteneming blijkt. Verzoeker heeft attesten uitgaande van de Marokkaanse overheid bijgebracht, waaruit eveneens ontegensprekelijk blijkt dat verzoeker door de referentiepersoon ten laste werd genomen in het land van herkomst.

Dat verzoeker uit deze weigeringsbeslissing op geen enkele manier kan afleiden waarom zijn aanvraag tot gezinshereniging niet werd goedgekeurd. Meer nog, verzoeker stelt vast dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met een authentieke stuk uitgaande van de Marokkaanse autoriteiten, waaruit blijkt dat verzoeker ten laste was van referentiepersoon. Verzoeker stelt zich terecht de vraag welke stuk hij dient bij te brengen, wanneer zelfs authentieke attesten uitgaande van de bevoegde overheden niet voldoende blijken te zijn om het "ten laste zijn" te kunnen bewijzen.

Verwerende partij heeft in de weigeringsbeslissing eveneens het volgende gesteld:

"Het gegeven dat betrokkene sedert april 2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine."

Dergelijke motivering slaagt kant, noch wal. Het feit dat verzoeker en de referentiepersoon onder één en dezelfde dak wonen, toont aan dat zij minstens kosten delend samenwonen, om maar niet te zeggen dat de referentiepersoon uitsluitend alle lasten op zich neemt en hieruit eveneens het 'ten laste zijn' dient te worden afgeleid.

Verzoeker kan zich niet van de indruk ontdoen dat verwerende partij hoe dan ook de intentie had om de aanvraag tot gezinshereniging te weigeren. Te meer verwerende partij weigert te aanvaarden dat verzoeker effectief ten laste is van zijn broer.

Uit de vaste rechtspraak van Uw Raad blijkt aldus dat de verzoekende partij, om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, dient aan te tonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvraag, in zijn land van herkomst, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, materieel en/of financieel.

In casu heeft verzoeker afdoende aangetoond dat hij reeds eerder en voorafgaand de aanvraag ten laste was van zijn Nederlandse broer in Marokko, alsook in België, en steeds deel heeft uitgemaakt van zijn gezin.

In het arrest Jia ((HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, ptn. 35-37 en 43) wordt uitdrukkelijk gesteld dat uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid (of door diens echtgenoot).

Om vast te stellen of de familieleden te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien.

Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan. Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, terwijl het mogelijk is dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid.

Uit deze rechtspraak blijkt aldus dat de verzoekende partij, om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, dient aan te tonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvraag, in zijn land van herkomst, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, materieel en/of financieel. Er dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde in de bestreden beslissing ook zelf aangeeft dat, om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, er reeds een afhankelijkheidsrelatie dient te bestaan tussen de betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Geen van de partijen betwist deze vaststelling.

Het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, aldus het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, pt. 23).

Verder mag volgens het Hof in die omstandigheden van die bloedverwant niet worden vereist dat hij aantoonst tevergeefs te hebben getracht werk te vinden of steun voor zijn levensonderhoud van de autoriteiten van zijn land van herkomst te verkrijgen en/of anderszins te hebben getracht in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. Het Hof stelt in zijn arrest Reyes:

“26 Het vereiste van een dergelijk bijkomend bewijs, dat in de praktijk niet makkelijk kan worden geleverd, zoals de advocaat-generaal in punt 60 van zijn conclusie heeft opgemerkt, kan het voor die bloedverwant uiterst moeilijk maken om in het gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de in punt 24 van het onderhavige arrest omschreven omstandigheden reeds van dien aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen. Daarom dreigen de artikelen 2, punt 2, sub c, en 7 van richtlijn 2004/38 door dit vereiste hun nuttige werking te verliezen.

27 Overigens is niet uitgesloten dat dit vereiste de betrokken bloedverwant dwingt gecompliceerdere stappen te ondernemen, zoals verschillende verklaringen trachten te verkrijgen waaruit blijkt dat er geen werk was gevonden en dat geen sociale uitkering was ontvangen, dan de stap die erin bestaat een document te verkrijgen van de bevoegde autoriteit van het land van oorsprong of van herkomst waaruit het bestaan van een afhankelijkheidssituatie blijkt. Het Hof heeft reeds geoordeeld dat een dergelijk document geen voorwaarde mag zijn voor de verlening van een verblijfsvergunning (arrest Jia, reeds aangehaald, point 42).

28 Op de eerste vraag moet derhalve worden geantwoord dat artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 in die zin moet worden uitgelegd dat het een lidstaat niet toestaat om in omstandigheden als die van het hoofdgeding te vereisen dat de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder, om als ten laste te kunnen worden beschouwd en aldus onder de definitie van „familielid” in die bepaling te vallen, aantoonst tevergeefs te hebben getracht werk te vinden of steun voor zijn levensonderhoud van de autoriteiten van zijn land van herkomst te verkrijgen en/of anderszins te hebben getracht in zijn levensonderhoud te voorzien.”

Ook is het hier duidelijk dat verwerende partij eigen/subjectieve interpretatie aan het begrip van "de situatie van afhankelijkheid" geeft wat duidelijk huidige rechtspraak tegenspreekt.

Wanneer de voorgelegde stukken minstens in zijn geheel zouden zijn beoordeeld, zou ontegensprekelijk blijken dat verzoeker weldegelijk ten laste was, en thans nog steeds, van de referentiepersoon. Verzoekende partij merkt op dat de gemachtigde zich onder andere over de recente voorgelegde bewijzen van onvermogen van de verzoekende partij, hetgeen niet makkelijk geleverd kan worden. In de bestreden beslissing gaat de verwerende partij niet in op het concrete voorgelegde stukken van de verzoekende partij, in het bijzonder op de verwijzing naar de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Verzoeker bewijst dat hij effectief onvermogen is, terwijl de bestreden beslissing tot andere conclusies komt en officiële documenten en geldstortingen van betrokkene negeert of foutief interpreteert en geenszins betrekking hebben op de actuele situatie.

In de gegeven omstandigheden is het inderdaad onbegrijpelijk dat de verwerende partij toch oordeelt dat verzoeker onvoldoende bewijzen heeft bijgebracht dat hij ten laste is van de referentiepersoon.

De verwerende partij gaat met dit motief echter voorbij aan de inhoud van de rechtspraak van het Hof van Justitie, rechtspraak die net benadrukt dat de lidstaten niet zonder meer het voorleggen van bijkomende bewijzen (zoals in casu een bewijs van onvermogen) kunnen vereisen en zich daarentegen – in de woorden van de verzoekende partij – soepel moeten opstellen.

Gelet op het bovenstaande stelt verzoeker terecht vast dat de verwerende partij de motiveringsplicht in het licht van artikel 47/7 en 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet geschonden heeft wat betreft de motivering over het al dan niet effectief onvermogen zijn van de verzoekende partij.

Verzoeker heeft voldaan aan alle voorwaarden die de Vreemdelingenwet in zijn situatie heeft opgelegd. Wanneer verwerende partij beweert dat verzoeker niet afdoende zou hebben aangetoond te hebben voldaan aan de voorwaarden, heeft zij nagelaten dit te motiveren. Uit deze motieven van verwerende partij kan verzoeker op absoluut niet begrijpen om welke reden hij niet zou hebben voldaan aan de voorwaarden.

Zodoende dient te worden vastgesteld dat de beide relevante delen van de motivering van de bestreden beslissing niet overeind kunnen blijven, zodat ook het besluit van de gemachtigde dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon, niet overeind kan blijven.

Dat verzoeker aan alle vereiste voorwaarden voldoet van artikel 47/1 Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

De door verzoeker bijgebrachte stukken voldoen aan de wettelijke vereiste van artikel 47/3 §2 VW, met name attesten uitgaande van de bevoegde overheden van het land van herkomst en elk passend middel.

Uit de overgemaakte stukken blijkt ook dat de referentiepersoon meer dan voldoende inkomsten heeft om verzoeker ten laste te nemen, en niet ten laste te vallen van de Belgische staat.

Deze ten laste neming bestond reeds in het land van herkomst, zodat de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en de referentiepersoon nog steeds bestaat. Dit wordt overigens door een attest afgeleverd door de Marokkaanse overheid officieel bevestigd (zie: attestation de soutien de famille).

In het kader van de verblijfsaanvraag van verzoeker in functie van de referentiepersoon diende verwerende partij, zelfs indien de voorwaarden voor de gezinshereniging niet zouden zijn voldaan, een belangenafweging te maken van een aantal elementen die opgesomd staan in artikel 17 Richtlijn 2003/86/EG resp. artikel 28 Richtlijn 2004/38/EG.

Elementen die onderzocht dienen te worden zijn o.m. de duur van het verblijf van betrokkene op het Belgisch grondgebied, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland, en de mate waarin zij binding heeft met het gastland.

Nergens uit de bestreden beslissing en administratief dossier blijkt dat verwerende partij een belangenafweging heeft gedaan. De tegenpartij heeft geen rekening gehouden met de gezins- en

familiesituatie van verzoekende partij, het feit dat hij ondertussen ononderbroken in België heeft verbleven bij de referentiepersoon. Dat er rekening moet gehouden worden dat de uitvoering van het bevel voor gevolg zou hebben dat het feitelijk gezin gescheiden wordt. Dat om die reden alleen al de bestreden beslissing artikel 74/13 van de vreemdelingenwet schendt waarin expliciet wordt gesteld dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing rekening moet houden met het familieleven, dat enige motivering hierover mankeert en alleen al omwille van die reden de beslissing vernietigd dient te worden. Dit middel is dan ook ernstig en gegrond.

Wat het bevel betreft:

De bestreden beslissing van verwerende partij maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd. Verzoeker verwijst hiervoor naar de volgende passage van de bestreden beslissing:

“Aan betrokkene wordt het bevel gegeven om het grondgebied te van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België verstreken.” Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het; aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassene persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

Verwerende partij dient ingevolge artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wanneer hij een beslissing tot verwijdering neemt, tevens rekening te houden met het gezins- en familieleven van de betrokken onderdaan van een derde land. Verzoeker behoort weldegelijk tot het gezin van de referentiepersoon.

Wat verwerende partij tracht aan te tonen met deze motivering is voor verzoeker een raadsel! Dat verzoeker deze motivering absoluut niet begrijpt. Verwerende partij heeft de situatie van verzoeker onvoldoende bestudeerd.

Dat een normale, voorzichtige en zorgvuldige overheidsinstantie zijn beslissing op een zorgvuldige en behoorlijke wijze dient te nemen. Zijn motieven moeten bijgevolg kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn, wat in deze zaak echter niet het geval is.

In het bevel wordt gemotiveerd dat verzoeker niet zou behoren tot de kerngezin van de referentiepersoon, quod certa non! Verwerende partij beweert met standaardmotiveringen dat de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en de referentiepersoon niet werd aangetoond.

De bestreden motivering betreft een standaardmotivering, hieruit blijkt duidelijk dat er bij de beoordeling geen concrete toetsing werd gedaan aan de elementen in dit dossier die voorgelegd zijn door verzoekende partij, hetgeen een onzorgvuldig onderzoek impliceert. De verwerende partij moet de determinerende motieven geven waarom een bevel wordt gegeven aan verzoeker, deze uitleg mag niet kennelijk onredelijk zijn, mag niet neerkomen op willekeur en mag ook de discretionaire bevoegdheid niet beperken.

Dat de handelwijze van verweerster dan ook niet meer ernstig te noemen is, daar zij hoogstwaarschijnlijk gebruik heeft gemaakt van “copy/paste”-technieken om haar bevel om het grondgebied te verlaten, te kunnen motiveren met standaardmotivering, waaruit geenszins blijkt dat er in casu enig onderzoek werd verricht naar de afhankelijkheidsrelatie. Dat een dergelijke handelwijze getuigt van een onzorgvuldig bestuursoptreden door de overheid.

Dat het niet de bedoeling kan zijn dat een overheidsinstantie op een dergelijke vage manier beslissingen neemt en motiveert. Uit deze motivering blijkt geenszins dat de situatie van verzoekende partij werd onderzocht en in overweging werd genomen bij het nemen van deze beslissing.

Verweerder kan aldus niet op grond van de door haar gegeven motieven tot de conclusie komen dat niet voldaan is aan de vereiste voorwaarden van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Kortom dient de verwerende partij zijn beslissingen om het grondgebied te verlaten op gemotiveerde wijze nemen, hetgeen niet gebeurd is in casu. De aangebrachte motieven dragen de beslissing NIET en steunt het geenszins op werkelijk bestaande toestand en correcte concrete feiten.

TWEEDE MIDDEL

SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL ALS BEGINSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR

Verzoeker roept in het tweede middel eveneens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in. Het zorgvuldigheidsbeginsel als van behoorlijk bestuur legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; RvS. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 22 maart 2010, nr. 202.182; RvV arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt (R.v.St., Randjbin, nr. 26044 van 9 januari 1986; R.v.St., Hawwask, nr. 28378 van 2 juli 1987). De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad evenwel niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Wel dient Uw Raad te onderzoeken enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Een snelle, louter routineuze en administratieve afwikkeling van zaken kan in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel problematisch zijn (Zie R.v.St., N.V. A&M Garwig en Co, nr. 89982 van 2 oktober 2000 en nr. 101.544 van 6 december 2001). Een beslissing mag niet automatisch, zonder een degelijk onderzoek, in een individueel geval, worden toegepast. Het is duidelijk dat verwerende partij in zijn bestreden beslissing enkel een negatieve beslissing heeft willen nemen en relevante elementen in het dossier, zoals de financiële – sociale – economische en gezinssituatie, heeft genegeerd. Zo heeft verweerder absoluut geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker zich helemaal alleen vertoefde in het land van herkomst en derhalve niet op een duurzame wijze kon voorzien in zijn basisbehoeften. Uw Raad oordeelde reeds over een gelijkaardige situatie:

"La notion "d'être à charge" est une notion de fait qui n'est définie par aucune disposition légale dans le droit belge. Afin d'établir sa situation, la requérante a fourni une attestation rédigée par laquelle des tiers certifient sur l'honneur que la requérante recevait mensuellement des sommes d'argent au Maroc de la part de sa fille. La partie défenderesse estime que les déclarations sur l'honneur ne sont pas suffisantes pour prouver qu'elle était à charge au moment de sa demande de séjour. Cependant, au vu de la situation, le Conseil n'aperçoit pas quel autre document aurait pu être fourni et la partie défenderesse ne formule aucune suggestion à cet égard. Même si ces documents peuvent être considérés comme insuffisants pour établir la situation de la requérante, force est de constater qu'ils constituent, à tout le moins, un commencement de preuve en telle sorte qu'il appartenait à la partie défenderesse d'expliquer de façon plus approfondie les raisons pour lesquelles, selon elle, ils n'établissent pas à suffisance la situation de la requérante." (CCE 28 april 2008, nr. 10584.)

Verzoeker heeft voldoende aangetoond dat hij ten laste is van zijn broer. Ter staving van zijn aanvraag, heeft hij verscheidene officiële documenten voorgelegd die zijn onvermogen en behoeftigheid bewijzen. Het is ontegensprekelijk dat de referentiepersoon zijn broer ten laste heeft, zowel in land van herkomst als in België.

Verwerende partij heeft, gelet op het voorgaande, op een onzorgvuldige wijze rekening gehouden met de door verzoeker aangebrachte stukken door enerzijds pertinente stukken te negeren, en anderzijds zijn beslissing onduidelijk en incorrect te motiveren. Verweerder heeft op een kennelijk onredelijke wijze beslist dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij ten laste was van zijn broer.

Kortom, verzoeker kan zich niet van de indruk ontdoen dat de verwerende partij er alles om deed om zijn aanvraag te weigeren. De verwerende partij heeft de bestreden beslissing genomen zonder rekening te houden met het geheel van alle dienstige stukken die verzoeker heeft voorgelegd. Dat verzoeker een lijvige stukkenbundel heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zijn broer hem wel degelijk ten laste nam en hem voorzag in zijn basisbehoeftes. Om al deze redenen is het kennelijk onredelijk van verwerende partij om te oordelen dat in casu verzoeker onvoldoende heeft bewezen dat hij in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Minstens zijn de opgegeven redenen van verwerende partij onvoldoende opdat verzoeker zou kunnen begrijpen waarom de documenten niet volstaan en welke andere documenten dan van hem verwacht zouden worden. Door geen rekening te houden met het geheel van voorgelegde documenten, is verwerende partij onzorgvuldig te werk gegaan. Om al deze redenen schendt verwerende partij de vermelde wetsbepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur. De bestreden beslissing is gebrekkig, niet afdoende en onvoldoende gemotiveerd. Bijgevolg is de motiveringsplicht, in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, manifest geschonden. Dat dit middel dan ook ernstig en gegrond is."

2.2. Gelet op de samenhang tussen het eerste en tweede middel worden de twee middelen samen behandeld.

De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de bovengenoemde wet, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. Verzoeker wordt een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als "ander familielid" van een burger van de Unie geweigerd, met verwijzing naar de bepalingen van artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Dit beginsel van behoorlijk bestuur dient te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft een aanvraag gezinshereniging ingediend in functie van zijn broer, R. O. van Nederlandse nationaliteit in toepassing van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet.

De toepasselijke bepaling van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

(...)"

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt als volgt:

"(...)

§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van

*herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.
(...)"*

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit voormelde bepaling blijkt dat, opdat men in de hoedanigheid van *"ander familielid van een burger van de Unie"* tot verblijf zou kunnen worden gemachtigd, het vereist is dat men kan aantonen in het land van herkomst ten laste te zijn geweest of deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. De gemachtigde beschikt bij de beoordeling over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in kennis werd gesteld van de beslissing 23 september 2019 (bijlagen 20). De Raad stelt verder vast dat in de voormelde bijlage 20 reeds op uitvoerig gemotiveerde wijze werd geoordeeld dat verzoeker niet afdoende had aangetoond dat hij *"reeds in het land van herkomst"* ten laste was van de burger van de Unie. Verzoeker, die kennis had van de motieven van deze beslissing, brengt thans geen enkel concreet argument naar voor waarom de bijlage 20 van 23 september 2019 niet afdoende zou zijn gemotiveerd. De motieven van de bijlage 20 worden dus, door de expliciete verwijzing in de thans bestreden akte, geacht integraal deel uit te maken van de motieven van de thans bestreden weigeringsbeslissing. Deze motieven uit de weigeringsbeslissing van 23 september 2019 luiden: *"Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:*

- *reispaspoort Marokko (GQ1932810) op naam van betrokkene, afgeleverd op 04.09.2018 te Antwerpen: op basis van deze gegevens kan niet vastgesteld worden wanneer betrokkene Schengen, en bij uitbreiding België, inreisde; uit deze gegevens blijkt dat betrokkene minstens sedert begin september 2018 in België verblijft*
- *'attestation administrative' n°4707 dd. 13.11.2018 waarin de lokale Marokkaanse overheden verklaren dat betrokkene voor zijn vertrek uit Marokko woonachtig was in het centrum van Boudinar: louter uit dit attest blijkt niet dat betrokkene voor zijn vertrek uit Marokko deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.*
- *diverse 'attestation du revenu' n°3454 dd. 03.12.2018 waarin de Marokkaanse belastingdienst stelt dat betrokkene in de periode 2015-2016-2017-2018 geen belastbare inkomsten had: echter, louter de vaststelling dat betrokkene in de betrokkene periode geen belastbare inkomsten had, sluit niet uit dat hij in deze periode toch kon beschikken over niet-belastbare inkomsten. Louter deze attesten kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.*
- *'attestation non immatriculation' CNSS n°83/1154/2018 dd. 25.12.2018 waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest niet is geregistreerd bij de Caisse Nationale de Sécurité Sociale van Marokko; 'certificat negatif' n°3582/2018 dd. 26.12.2018 waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het adres niet is ingeschreven in het Marokkaanse handelsregister; 'attestation de non-imposition a la TH-TSC' n°3027 dd. 13.09.2018 waarin de Marokkaanse belastingdienst verklaart dat betrokkene op datum van het attest niet is onderworpen aan de woonbelasting en de gemeentebelasting: echter, deze attesten hebben met zekerheid betrekking op de situatie na het vertrek van betrokkene uit Marokko, en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.*
- *'attestation de soutien de famille' n°445 dd. 26.09.2018 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat de referentiepersoon sedert 2016 de enige steun is van betrokkene: er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat uit dit attest niet blijkt op basis van welke concrete gegevens de Marokkaanse autoriteiten hebben vastgesteld dat betrokkene ten laste zou worden genomen door zijn broer. Voor zover dit attest dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden*

dat er weliswaar geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene werden voorgelegd, doch dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet voldoende blijkt dat betrokkene op deze sommen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud.

- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 08.01.2016, 11.02.2016, 15.03.2016, 15.04.2016, 09.05.2016, 13.06.2016, 18.08.2016, 29.08.2016, 14.09.2016, 11.10.2016, 15.11.2016, 20.12.2016, 18.01.2017, 14.02.2017, 09.03.2017 (de datum van één geldstorting is onleesbaar): echter, uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene op deze sommen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud.

Tevens, bij gebrek aan voldoende duidelijkheid over wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd, blijkt niet afdoende of deze geldstortingen de komst van betrokkene naar België onmiddellijk voorafgaan.

- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 30.01.2019 en 29.04.2019: echter, deze geldstortingen dateren van na de aankomst van betrokkene in België, en hebben betrekking op de situatie in ons land. Deze geldstortingen zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging."

De in de thans bestreden akte opgenomen motieven, in samenlezing met de motieven van de vorige bijlage 20 waarnaar uitdrukkelijk wordt verwezen, volstaan om te begrijpen om welke redenen, in rechte en in feite, de huidige aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, zoals bedoeld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, werd geweigerd. Het is immers duidelijk dat de gemachtigde benadrukt dat verzoeker diende te bewijzen dat hij reeds in het land van herkomst ten laste was van de Nederlandse broer. Het is wel degelijk pertinent om te verwijzen naar de weigering van de vorige aanvraag en de vaststelling dat verzoeker toen niet had aangetoond dat hij reeds in het land van herkomst ten laste was van de Nederlandse broer. De gemachtigde stelt bovendien vast dat in het kader van de huidige aanvraag, in vergelijking met de vorige aanvraag, slechts een aantal (uitdrukkelijk opgesomde) documenten werden geactualiseerd, waarbij hij verwijst naar de motieven van de vorige bijlage 20. In deze vorige bijlage 20 werd omtrent dezelfde documenten, doch van oudere datum dan de thans voorgelegde documenten, reeds geoordeeld dat hiermee niet was aangetoond dat verzoeker reeds van in het land van herkomst ten laste was van de Nederlandse broer. De gemachtigde heeft zodoende dus geoordeeld dat de actualisatie van diezelfde documenten geen afbreuk doet aan de reeds eerder gedane vaststelling dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Deze motivering is dan ook draagkrachtig in het licht van de voorwaarden die zijn bepaald in de artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. De in de bestreden akte opgenomen motieven volstaan om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen.

Verzoeker verwijst opnieuw naar de geldstortingen "dd. 08.01.2016, 11.02.2016, 15.03.2016, 15.04.2016, 09.05.2016, 13.06.2016, 18.08.2016, 29.08.2016, 14.09.2016, 11.10.2016, 15.11.2016, 20.12.2016, 18.01.2017, 14.02.2017 en 09.03.2017". Dienaangaande heeft de gemachtigde reeds vastgesteld dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij op deze sommen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud.

In de mate verzoeker betoogt dat de oude en nieuwe voorgelegde documenten samen met de bewijzen van geldstortingen zouden aantonen dat hij ten laste was van de referentiepersoon, laat de Raad gelden dat de stelling van verzoeker niet gevolgd kan worden. Verweerder stelt niet op kennelijk onredelijke wijze: *"Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, hij weliswaar geldstortingen ontvingen vanwege de referentiepersoon maar er onvoldoende werd aangetoond dat hij op deze sommen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen."*

De gemachtigde besluit terecht dat niet afdoende werd aangetoond dat de verzoeker effectief onvermogen is en dat er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag ten laste was van de referentiepersoon, zodat niet kan worden aangenomen dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon. Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling door de gemachtigde, toont niet aan dat de

bestreden beslissing op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze zou zijn genomen. Verzoeker geeft in wezen blijk van een andere feitelijke beoordeling van de geldverzekeringen dan de beoordeling die door de gemachtigde werd gemaakt. Het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad echter uit tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

De verwerende partij besluit niet op kennelijk onredelijke wijze: *“Gezien het geheel van de voorgelegde documenten kan er niet toe besloten worden dat betrokkene voldoet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980.”*

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de motieven van de bestreden beslissing zouden wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. Het betoog van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet aangetoond. Door middel van zijn betoog geeft verzoeker enkel aan dat hij het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde zonder evenwel aan te tonen dat de gemachtigde artikel 40bis van de Vreemdelingenwet foutief zou hebben toegepast. Een schending van deze bepaling is dan ook niet aangetoond.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd: *“Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”*

Verzoeker komt met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten niet verder dan te stellen dat het een standaardmotivering is, dat hij wel degelijk tot het gezin van de referentiepersoon behoort en dat de verwerende partij de situatie van verzoeker onvoldoende heeft bestudeerd.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon behoort, dat de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie wordt betwist en dat verzoeker een volwassen persoon is waarvan verwacht mag worden dat hij in het land van herkomst een leven kan opbouwen zonder de nabijheid van de referentiepersoon.

Uit de bespreking van de voorgaande middelen is al gebleken dat de verzoeker de beweerde afhankelijkheidsrelatie tussen hem en zijn Nederlandse broer niet aannemelijk heeft gemaakt. Bovendien blijkt uit de voorgaande bespreking eveneens dat de verwerende partij op niet kennelijk onredelijke wijze motiveerde dat verzoeker niet tot het originele kerngezin van zijn Nederlandse broer behoort. Bovendien is het niet omdat verzoeker vroeger deel uitmaakte van het gezin van zijn broer (wat evident is), dat dit op het moment van de bestreden beslissing nog steeds het geval was. De verzoekende partij maakt het tegendeel niet aannemelijk. Wat de voorgehouden schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet betreft kan de Raad eveneens verwijzen naar bovenstaande bespreking. In het kader van de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft de verzoeker het immers enkel over zijn familieleven maar niet over de andere elementen waarmee de verwerende partij moet rekening houden zoals bepaald bij artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat verzoeker de schending van opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft hij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

De twee middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC